

Políticas alternativas para a crise

Confederación Intersindical Galega

www.galizacig.com

Políticas alternativas para a crise

Presentación

A crise financeira internacional, iniciada nos EEUU como consecuencia do “crack” das hipotecas “subprime”, axiña se trasladou a toda a economía provocando o peche de numerosas empresas e o espectacular incremento do desemprego.

A oligarquía financeira, as forzas políticas defensoras do modelo capitalista neoliberal e os gobernos que lle dan cobertura coas súas leis e medidas antisociais, son os responsábeis directos desta crise. De feito, logo se puxeron de acordo para pór a disposición do sector financeiro milleiros de millóns de euros procedentes do erario público.

En concreto, o Estado español puxo á súa disposición un total de 250.000 millóns de euros, 50.000 destinados á compra de activos e os restantes para avalar operación de endebedamento e facilitar a reestruturación e concentración do sector. Recursos que están sendo utilizados para sanear as contas das entidades financeiras e continuar coa súa natureza especulativa ao tempo que restrinxen o crédito a empresas e familias impondo condicións abusivas.

A CIG, desde o primeiro momento, cualificou a crise financeira como unha crise do modelo económico e social do capitalismo neoliberal, baseado no fomento da economía especulativa fronte á produtiva, no desmantelamento do sector público vía privatizacións de empresas e servizos, no recorte de salarios e dereitos da clase traballadora e no endebedamento masivo da poboación a través dun interesado fomento do acceso ao crédito para o consumo.

Por iso a CIG reclama un cambio de modelo económico e produtivo, o que require medidas estruturais e políticas radicalmente distintas das que se están a aplicar. O sindicalismo que representamos reclama unha distribución da riqueza que poña os dereitos das persoas, das traballadoras e dos traballadores, por riba das empresas e do capital e defende unha Galiza ceibe, orgullosa da súa identidade nacional, capaz de tomar decisións cara a unha organización económica e social máis democrática, xusta, integrada e solidaria.

Os obxectivos que guían a nosa actuación non están contemplados no que chaman mesas do diálogo

social, senón que, pola contra, este supón, na súa dinámica actual, un obstáculo ás nosas demandas e á defensa dos intereses da clase traballadora. É un camiño viciado e máis na actual situación. A patronal impón o seu veto a calquera tipo de mellora. Os gobernos (tanto o goberno central do PSOE como a Xunta do PP) pretenden por unha parte conseguir un aval para as súas medidas parciais, improvisadas e seguidistas das políticas neoliberais, e por outra xustificar a súa parálise na falta de acordo. Preténdese que os sindicatos sexamos comparsas desa pantomima, e de feito algúns xa están a ser, onde non se trata o cambio da política fiscal cara a un sistema impositivo progresivo, nin se negocia o investimento público directo en infraestruturas e en apoio a actividades económicas produtivas, onde non se decide aumentar o gasto social aínda que esteamos á cola da Unión Europea, nin se fala de promover a nosa capacidade de decisión a través das transferencias necesarias, nin, por suposto, se van abordar as reformas imprescindíbeis para que se evite a destrución de emprego e se melloren as condicións de traballo.

Aínda así, non se pode desbotar que as cúpulas dos sindicatos estatais máis representativos, presos da súa historia entreguista e de colaboración co poder, poidan aceptar certas reformas prexudiciais para a clase traballadora a cambio de manter ou mesmo incrementar as súas prebendas e peso institucional e mediático. Iso sería máis do mesmo e certos movementos e mobilizacións a nivel estatal están destinados a salientar a súa vocación de pacto social, sen o cal parece que non son ningún.

A CIG mobilízase e actúa a prol dunha negociación real en todos os ámbitos para que a crise non sexa, coma sempre, custeada polos traballadores e traballadoras e para que non se salde –e isto é moi importante– con mingua do movemento obreiro e perda de dereitos laborais e sociais que repercuten na inmensa maioría da cidadanía.

A análise da situación e a aplicación das medidas que no documento do Consello Confederal se sinalan, son máis necesarias que nunca dada a situación que estamos a vivir. Sentaríanse as bases para un

desenvolvemento económico e social máis sostíbel. Suporía unha mellora de dereitos sociais e de calidade de vida da maioría da poboación, vinculada a un aumento notábel de emprego. Evitaríase gran parte da destrución de emprego, consolidando o respecto polos dereitos laborais e a mellora das condicións

de traballo. E a través da fiscalidade, do gasto social e do traballo, instrumentos fundamentais do reparto da riqueza, contribuiríamos a construír unha sociedade máis democrática, integrada e vivíbel, sustento da nosa identidade como pobo e piar da soberanía nacional á que aspiramos.

Políticas contra a crise

A pesar de que a realidade é ben distinta, o conxunto de medidas adoptadas polo goberno español presentáronse ante a sociedade como paliativas da crise. Por unha parte –dicián- hai que impedir o esborrallamento do sistema financeiro e, por outra, evitar que as consecuencias da caída de actividade económica, nomeadamente o desemprego, nos leve a un maior afundimento da demanda efectiva.

Non obstante, os apoios directos á banca, a través da dispoñibilidade financeira pública, non están a cubrir o obxectivo de bombear novo crédito, xa que están sendo utilizados para limpar os sucios e ocultos paquetes de activos, mentres que se pechan as liñas de crédito vinculadas á actividade produtiva real e así o sistema non funciona. Tampouco as cativas medidas tomadas a prol dos EREs suspensivos ou as medidas temporais a prol das persoas paradas que esgotasen as prestacións por desemprego están resultando eficaces e a caída do consumo continúa. Nesta disxuntiva o goberno parece estar á espera de que o tempo pase ou ben se produza un fenómeno de arrastre en función do crecemento das economías cabeza do sistema capitalista. E esta parálise e falla de vontade política condénanos a unha saída da crise tardía e custosa, particularmente para os traballadores e traballadoras.

A CIG considera que outras vías son posíbeis e poden ser aplicadas. **En primeiro lugar**, a pesar de que o Estado non pode utilizar a política monetaria, competencia do Banco Central Europeo, nin conte

hoxe con empresas públicas en sectores chave da economía, pode usar a súa capacidade regulamentaria da actividade económica e tomar medidas extraordinarias en tempo de crise, provocando actividade económica directa por parte do Estado en infraestruturas e apoiando actividades económicas produtivas en sectores e unidades de produción directamente vinculadas á actividade económica. É tempo de promover empresas de pequeno capital con vínculos directos coa actividade produtiva e comezar actividades directamente produtivas con capital público. Temos que reivindicar a importancia social do público fronte ao privado, como forma de incidir na orientación da economía en beneficio da maioría social e de garantir, en condicións dignas para toda a poboación, dereitos básicos como o ensino, a saúde, a enerxía, a auga, a vivenda e o traballo.

En segundo lugar, e tendo en conta que a crise actual ten no seu cerne non só un problema obvio de desregulación financeira, senón un problema de distribución cada vez máis desigual da renda, consideramos que se debería aproveitar a situación actual para acometer unha reconsideración do conxunto do sistema fiscal para lle dar coherencia a este, reequilibrar o peso dos impostos directos e indirectos e recuperar o seu carácter progresivo, revertendo as contrarreformas regresivas dos últimos anos.

En terceiro lugar, o distanciamento prolongado entre as entidades financeiras e a economía produ-

tiva supón para as pequenas e medianas empresas galegas un importante problema de financiamento a medio e longo prazo, que, aínda que neste momento se fai máis grave e visíbel como consecuencia da crise económica, realmente é un feito estrutural que pecha o desenvolvemento económico do país. Por iso, a saída á actual crise pasa por adoptar medidas de maior alcance que muden estruturalmente ese modelo fracasado, redefinindo e construíndo un auténtico sistema financeiro galego.

En cuarto lugar, o déficit de gasto social no Estado español é de 7 puntos do PIB en relación coa media da Unión Europea e isto ten a súa translación en todos os ámbitos onde a clase traballadora e a maioría da poboación somos vítimas duns servizos públicos deficientes. Por iso a CIG reclama que en Galiza se acade a porcentaxe media do PIB que se destina na UE a gasto social, o que resulta máis necesario se cabe nas situacións de crise como a actual, tanto pola súa incidencia no benestar social como na xeración de emprego.

En quinto lugar, é un feito incuestionábel que en épocas de crise o desemprego medra aquí moi por riba da media europea, debido fundamentalmente á alta temporalidade existente e a unha lexislación enfocada ao despedimento fácil xunto á escasa utilización dos expedientes suspensivos ou de redución de xornada. É necesario adoptar medidas reais no eido laboral para corrixir esta situación así como reformas no sistema público de emprego que faciliten a inserción das persoas en paro, melloren a formación profesional e revisen as prestacións por desemprego incorporando o salario de inserción laboral.

En sexto lugar, Galiza necesita autogobernarse, decidir sobre todo aquilo que precise para o seu libre desenvolvemento e para mellor defensa dos intereses da clase traballadora galega. A CIG mantén viva a reivindicación e a loita pola soberanía nacional porque considera que o actual marco xurídico, imposto pola Constitución e o Estatuto de Autonomía, é claramente insuficiente naquelas materias que máis afectan a traballadores e traballadoras, e consideramos que a Xunta de Galiza debe reivindicar non só todas as transferencias pendentes de desenvolver, senón particularmente a capacidade normativa en materia de emprego, dereitos laborais e protección social.

1 Reforma fiscal para saír da crise e mellorar a equidade

A fiscalidade é un instrumento clave para a distribución da riqueza e para medir o grao de solidariedade vixente nunha sociedade. As contrarreformas levadas a cabo nos últimos anos, tanto polos gobernos do PP como do PSOE, aumentaron as desigualdades reducindo a presión fiscal aos ricos e ao capital, mentres que aumentaban os impostos ás rendas medias e baixas sobre todo a través dos impostos indirectos e o salto de tramo no IRPF como efecto da inflación.

E esas desigualdades están na raíz mesma da crise actual, porque a queda continuada da capacidade de compra efectiva das rendas modestas constitúe un freo obxectivo á expansión da demanda da economía, incapaz de dar saída á crecente capacidade produtiva do sistema. Foi entón cando as políticas neoliberais tiraron da expansión desmesurada e irresponsábel do diñeiro por parte dos bancos centrais e da promoción do endebedamento masivo de todos os axentes da economía, incluídas empresas e familias. Iso só podía acabar como acabou: cunha profunda recesión e unha crise de endebedamento que arrastra a todo o sistema financeiro.

Agora, cando o déficit público se dispara pola caída en picado de ingresos públicos e o aumento do gasto en desemprego, o goberno do PSOE decide subir o IVE, incrementando a carga fiscal ás clases populares, e reducir o gasto público. Unha vez máis, adóptanse medidas circunstanciais para unha maior recadación, renegando da política fiscal como instrumento clave para revisar o modelo de acumulación e crecemento, mentres que se predica austeridade e adelgazamento do público en lugar de dotar as administracións de maior capacidade de actuación.

Este diagnóstico da realidade implica a necesidade dun cambio de rumbo, acometendo unha reforma fiscal en profundidade, reequilibrando o peso dos impostos directos e indirectos e recuperando o carácter progresivo do sistema fiscal no seu conxunto. A CIG, no Documento do Consello Confederal, dálle moita importancia a este tema e detalla unha serie de propostas destinadas a reverter as medidas fiscais dos últimos anos. A seguir explicitamos os criterios básicos desa proposta:

- **Creación dun imposto para as grandes fortunas** como peza clave de distribución da renda, gravando de xeito progresivo (8 tramos) os grandes patrimonios a un tipo aplicábel do 0,5% até o 4%.

- **Melloras no IRPF:** establecendo dous novos tramos e tipos marxinais superiores para as rendas altas; eliminando todo tipo de figuras excepcionais que privilexian as rendas altas ou deportistas de elite; gravando as rendas do capital de forma discriminada en función da súa contía, de xeito que as que superen os 6.000 euros se incorporen á base impoñíbel xeral.
- **Reformas no IS** (imposto de sociedades): incorporación das SICAVs e outras sociedades de investimento ao réxime xeral do IS; delimitación clara e tipificación como delito da habitual práctica fraudulenta de imputar como gastos das empresas a compra de bens e servizos de uso particular; restrición e definición axeitada das actividades innovadoras con tratamento fiscal favorábel; concesión de bonificacións fiscais no gasto de I+D exclusivamente para as pequenas e medianas empresas (PEMES).
- **Melloras na estrutura e tipos do IVE,** de xeito que no grupo dos superreducidos (tipo do 4%) se incorporen, ademais de moitos produtos hoxe incluídos (pan, leite, hortalizas, legumes, etc.), outros alimentos e bens de consumo básico, como carne, peixe, conservas, transporte público e alugueiros, porque é totalmente arbitrario e discriminatorio que estes produtos paguen máis que os agrarios ou mesmo que xornais e revistas, prexudicando precisamente as producións nas que Galiza está especializada.
- **Implementación da fiscalidade verde,** que, baseada no principio de que quen contamina paga e quen conserva recibe, revise o réxime impositivo sobre a contaminación atmosférica e outras emisións diminuindo o mínimo exento e aumentando a taxa impositiva, ao tempo que incentiva e potencia actividades produtivas que teñen efectos ambientais positivos.
- **Loita contra a fraude fiscal.** Existe un notábel consenso en sinalar o elevadísimo nivel de fraude e de evasión fiscal concentrado nas rendas non salariais, mentres que unha e outra vez se transmite a idea de que non hai cartos para melloras sociais. Pois ben, a CIG asume como prioritaria a reivindicación da loita contra a fraude fiscal, por razóns de xustiza social, e propuxo un plan operativo orientado a esa finalidade, que comprende aspectos organizativos, actuacións contra o branqueo de capitais e paraísos fiscais, reforzamento dos controis no IVE e cambios no réxime de módulos, medidas contra a utilización abusiva dos réximes fiscais especiais e contra a fraude organizada e operación de enxeñería financeira.

2 Redefinición do sistema financeiro galego

O encadeamento dunha profunda restrición do crédito coa recesión económica ameaza con crear un círculo vicioso que require medidas audaces para evitar o seu alongamento. As axudas públicas á banca non son a solución, e máis cando estas se realizan sen un control finalista comprometido coas necesidades da economía real, porque, como se está a confirmar, non resolven as dificultades de crédito e financiamento das empresas produtivas galegas.

En realidade, máis alá da gravidade da situación actual, as empresas produtivas, nomeadamente as PEMES, levan padecendo un notábel racionamento do crédito desde hai moitos anos, afectando aos investimentos a medio e longo prazo, necesarios para a súa modernización e expansión. A banca preferiu centrarse no mercado financeiro, negocios interbancarios e hipotecarios, de alto rendemento a curto prazo e esta “financeirización” da economía creou as condicións para procesos de carácter especulativo e de burbulla que para nada contribúen á creación de riqueza, senón todo o contrario.

Este problema é máis agudo nas economías periféricas, como a nosa, porque desde o lado da oferta as entidades financeiras aproveitan a globalización capitalista para orientar a súa actividade a mercados interbancarios e con maior liquidez, realimentando o círculo vicioso que obstaculiza o desenvolvemento económico. Desde o lado da demanda acrecéntanse as dificultades dado o contexto de pequenas e medianas empresas, que teñen dificultades para formular proxectos de investimentos rigorosos e viábeis sen o apoio dunha estrutura próxima e solvente de asesoramento e de impulso de actividades produtivas.

Por todo ese conxunto de razóns, a CIG formulou a súa proposta de redefinir e construír un auténtico sistema financeiro galego, que de seguido expoñemos sinteticamente, e que está asentado en tres grandes piares:

- **Creación dun INSTITUTO GALEGO DE CRÉDITO E INVESTIMENTO,** utilizando as competencias atribuídas polo Estatuto de Autonomía, co obxectivo de reformular os instrumentos financeiros á disposición das nosas empresas produtivas, tanto para superar a crise como para estar en mellores condicións de medrar no futuro, cunha orientación do crédito cara a

actividades innovadoras e cara á estratexia de desenvolvemento sustentábel.

- **Creación dunha BANCA PÚBLICA GALEGA**, conformada como Banca Pública Comercial, con capacidade para a captación de aforro, crédito e investimento, actuando como Axencia Financeira da Comunidade Autónoma.
- **Constitución dunha CAIXA DE AFORROS GALEGA**. Consideramos que no actual proceso de reestruturación é importante que se constituía unha Caixa Galega, claramente orientada a apoiar financeiramente o tecido produtivo do país, fortalecendo os lazos coas empresas ga-

legas, tanto a través da política crediticia como da participación directa no capital de empresas industriais e de servizos, democratizando a constitución dos órganos de dirección e a xestión dos recursos con criterios de interese social e de país. Desde a CIG opoñémonos ao FROB (Fondo de Reestruturación Ordenada Bancaria) porque, entre outras razóns, interfere en competencias recollidas no Estatuto de Autonomía de Galiza e tenta fixar un escenario para a privatización futura das Caixas, e defendemos abertamente o carácter público e social destas.

Incremento do gasto social

No contexto da globalización neoliberal, todos os países foron sucumbindo ás súas receitas flexibilizadoras, primando o crecemento económico sobre a protección social, o que levou a un aumento exponencial das desigualdades sociais, especialmente nos países onde estas receitas se aplicaron con maior contundencia. Pola contra, aqueles países que optaron por políticas máis redistributivas, con maior nivel de gasto público, non están sufrindo a crise con tanta virulencia e os instrumentos de protección social están servindo como amortecedores desta. A CIG, no documento do Consello Confederal, propón un notábel incremento de gasto público e nomeadamente do gasto social para que este acade en Galiza a porcentaxe media do PIB que se destina na Unión Europea. Detállanse toda unha serie de medidas e actuación en distintos ámbitos para garantir uns servizos públicos e infraestruturas axeitadas. Expoñemos a continuación, aínda que moi sinteticamente, a dirección e contido destas.

1 Sanidade

- Dotación orzamentaria que permita acadar un sistema sanitario público de calidade, garantindo á poboación os principios básicos de universalidade, gratuidade e equidade no acceso ao sistema.
- Asignación de recursos (económicos, humanos e técnicos) como condición básica sobre a que construír máis eficiencia, máis equidade, máis cantidade e máis calidade nas actuacións do sistema sanitario público e dos seus traballadores e traballadoras.
- Unha defensa activa do sistema sanitario público. Rexeitamos a actual política de concertos coa sanidade privada, que ten como máxima pretensión crear unha confusión entre a sanidade pública e privada: incumprimento da Lei de incompatibilidades e do traballo en réxime de exclusiva.
- Rexeitamos calquera intención de introducir no sistema sanitario público os modelos de iniciativa de financiamento privado. Esiximos que o plan directorio de infraestruturas sanitarias se financie

integramente con fondos públicos, tanto na construción como na xestión destes: hospitais de Vigo e Pontevedra, posta en funcionamento do hospital de Lugo, construcións dos centros de saúde e as obras de adaptación nos distintos hospitais.

- Dotación dun plan de funcionamento dos centros hospitalarios en quenda de tarde.
- Corrixir a desigualdade territorial dos recursos sanitarios. Implantación das medidas que permitan corrixir os problemas de acceso á atención sanitaria, en particular as listaxes de espera para diagnóstico e tratamento cirúrxico, que é o problema máis grave da sanidade pública e un indicador claro do deficiente funcionamento do sistema.
- Integración no SERGAS das fundacións: Galaria, 061, CTG e do Instituto Xenómico.
- Negociación na Mesa Sectorial dun plan integral de RRHH para os traballadores e traballadoras do SERGAS, abordando todas as cuestións relacionadas coas condicións laborais e profesionais do persoal fixo e eventual para evitar a desmotivación, sobrecargas de traballo e ansiedade que caracterizan a situación actual.
- Respecto absoluto aos acordos asinados: Plan Mellora de Atención Primaria, Plan de Saúde Mental, Acordos retributivos 2008-20012, Carreira Profesional...
- Ampliación dos cadros de persoal e sistema de selección temporal e definitiva que rematen coa precariedade laboral.

2 Ensino

- Elaboración dunha lei galega de educación para conformar un auténtico sistema educativo galego e podermos planificar o ensino en Galiza en función dos nosos intereses e necesidades.
- Defensa inequívoca do ensino público. Rexeitamento dos concertos educativos. Incremento dos orzamentos destinados a educación até alcanzar un 7% do PIB, para facilitar a máxima calidade educativa, a igualdade de oportunidades, a gratuidade efectiva e a universalidade.
- Mantemento e extensión das Galescolas como modelo educativo público galego para a educación infantil de 0 a 3 anos. A Administración ofertará, na rede pública, prazas suficientes de 0 a 3 anos.
- Ordenar e incrementar a oferta de ciclos formativos no ensino público, satisfacendo a demanda

existente para facilitar o emprego e o desenvolvemento daqueles sectores estratéxicos do tecido industrial e produtivo galego. Eliminar os concertos educativos na formación profesional.

- Dotar o ensino público do profesorado preciso para satisfacer as necesidades educativas dos centros, reducir as ratios, atender a diversidade, prever e actuar contra o fracaso e o abandono escolar e acadar a máxima calidade posíbel. Dotación, en todos os centros públicos, de administrativos e de coidadores, educadores sociais e outros profesionais nos que sexan necesarios.
- A Administración educativa dotará todos os centros educativos públicos dos servizos complementarios necesarios, nomeadamente de comedores escolares. Garantíraselle a gratuidade a todo aquel alumnado con escasos recursos. Así mesmo, a Administración facilitará a gratuidade e universalidade das actividades extraescolares nos centros públicos.
- Garantir en todos os centros públicos a oferta suficiente de Programas de Cualificación Profesional Inicial, tendo como obxectivo que o alumnado acade a titulación de graduado en Educación Secundaria Obrigatoria (ESO).
- Elaboración dun plan de prevención e redución do fracaso escolar e do abandono temperán do sistema educativo, cos recursos e medios necesarios para garantir, na práctica, a igualdade de oportunidades e equidade educativa que evite a marxinalidade e a exclusión social.
- Reestabelecemento da gratuidade dos libros de texto a todo o alumnado do ensino infantil e obrigatorio.

3 Vivenda

- Garantir o dereito das persoas a acceder a unha vivenda digna.
- Garantir unha actuación pública integral en materia de vivenda, que comprenda a ordenación territorial e urbanística, a obtención de solo e a súa urbanización.
- Estabelecer criterios construtivos, tanto para casas novas como rehabilitadas, de adaptación aos esquemas da bioconstrución: aforro enerxético, utilización de enerxías renovábeis, materiais respectuosos...
- Sacar ao mercado as vivendas baleiras e ofertar en alugueiro as vivendas protexidas.

4 Infraestruturas

- A CIG propón unha análise do conxunto das infraestruturas necesarias para contribuír á cohesión territorial e social da nosa nación, que contribúan ao desenvolvemento económico, ao benestar da cidadanía e ao emprego. Só así se pode acometer unha planificación de estradas con certa racionalidade, ou implementar a xestión única do sistema portuario e aeroportuario galego.
- O transporte ferroviario debe ser o modelo prioritario para mercadorías e persoas, achegando as comarcas entre si e solventando as súas necesidades cotiás de comunicación.
- Débese favorecer unha mobilidade sustentábel, potenciar o transporte público e a intermodalidade, coa creación de estacións intermodais nas sete cidades galegas.

5 Medio ambiente

- Reforzar o papel das enerxías renovábeis, reducir notabelmente a dependencia do petróleo e declarar Galiza territorio desnuclearizado.
- Pular por unha economía diversificada, que complete os seus ciclos produtivos na nosa Terra, e que sexa autosustentada e respectuosa co medio.
- Implantar unha política dirixida á innovación tecnolóxica, para deseñar e desenvolver produtos e servizos limpos e ecoeficientes.
- Reformar a Lei de RSU para adaptala ás nosas necesidades, que aposte decididamente polo rexeitamento á incineración e se centre na minimización da produción dos residuos, e na súa reutilización e reciclaxe. Ademais cómpre reorientar SOGAMA para que sexa realmente unha empresa ambiental.
- Desenvolver unha Lei de Protección dos Ecosistemas Fluviais. Crear unha verdadeira Rede de Vixilancia e Control do estado ecolóxico dos ríos, así como contar cos medios necesarios para detectar e actuar de maneira áxil en caso de verteduras contaminantes.
- Contar cun Plan de Saneamento Integral de todas as masas de auga tanto naturais como artificiais, para lograr en 2015 o bo estado ecolóxico das augas, tal e como indica a Directiva marco de Augas.

- Incrementar os medios técnicos e de inspección para controlar o cumprimento da normativa ambiental por parte das empresas e esixir a consulta sindical nos procesos de Autorización Ambiental Integrada, dando información en todo momento respecto da situación na que se atopan os trámites de cada empresa, as esixencias que se requiren e o seu nivel de cumprimento.
- Rexeitar os transxénicos, evitando a “coexistencia” con produtos convencionais ou ecolóxicos.
- Apoio público á agricultura e á gandería ecolóxica.

6 Igualdade e conciliación

- Ampliar a rede de escolas infantís públicas, con horarios amplos adaptados ás novas necesidades do mundo do traballo, facilitando así a inserción laboral das mulleres.
- Estabelecemento dunha prestación específica para os períodos de redución de xornada ou excedencias por coidado de familiares ou para a realización de estudos para a mellora profesional.
- Axudas directas de carácter mensual por cada descendente até a idade de 18 anos, de contías variábeis en función das rendas familiares.
- Aumentar o período de baixa maternal como un incentivo máis para frear o abandono laboral das nais.

7 Dependencia

- Garantir o dereito de todas as persoas en situación de dependencia a ter un servizo público (residencias, axuda domiciliaria, centros de día...) que dea resposta ás diferentes realidades e necesidades de coidado.
- Aprobar un mapa de necesidades de atención en situacións de dependencia.
- Estabelecer a obrigatoriedade das institucións de garantir ese servizo, para o que é necesario mellorar o financiamento tanto da Comunidade Autónoma como dos Concellos, que teñen un indubidábel protagonismo neste eido.
- Crear un instrumento de seguimento e avaliación da implantación do sistema de dependencia no conxunto do territorio galego.

8 Cultura

- Apoio á cultura e lingua galegas. Isto, alén de pór en valor aquilo que nos identifica como pobo, é unha fonte importante de creación de emprego.

- Fomento, desde a Xunta de Galiza, da produción propia en todos os ámbitos de creación e comunicación da nosa cultura (televisión, radio, cinema, música, teatro, artesanía, audiovisuais, Internet, edicións...)

Medidas de política laboral: emprego, desemprego, formación, seguridade e saúde laboral

As políticas de emprego son políticas de crecemento económico para crear postos de traballo. Unha política económica acaída ás necesidades do país, determinadas regulamentacións normativas sectoriais, unha política industrial activa, etc., son instrumentos para crear emprego. Xustamente como iso é o que non se fai, a patronal e os gobernos central e galego queren, interesadamente, facer recaer a responsabilidade do paro sobre a política laboral, léase reforma laboral, coa intención de seguir empeorando as condicións de emprego de traballadores e traballadoras.

A CIG, pola contra, defende que, dado un nivel de crecemento económico, a política laboral debe preservar os empregos e conseguir que haxa menos paro. O certo é que en todo o Estado español, aínda que as caídas do PIB sexan menores que na maioría dos estados da UE, o desemprego é notabelmente máis alto e aí é onde debe actuar a política laboral.

O escandaloso incremento do desemprego en épocas de crise ten causa, evidentemente, en razón do tipo de modelo produtivo, patrón de crecemento baseado na construción e en actividades de baixa cualificación, dimensión das empresas, etc., pero

tamén nunha lexislación favorecedora da precariedade laboral, do fácil despedimento e dun sistema de protección por desemprego con moitas eivas cualitativas e cuantitativas. A CIG, no documento do Consello Confederal, propón unha serie de reformas realistas para incidir nesta problemática, tendo en conta particularmente a realidade das pequenas empresas, que expoñemos deseguido de forma resumida:

1 En defensa do traballo

- Respecto pola causalidade na contratación temporal e indemnización adecuada en relación co contrato indefinido. Requírese un notábel incremento dos medios da Inspección de Traballo para loitar contra a precariedade e a fraude masiva na contratación. Débese suprimir o contrato indefinido para o fomento do emprego, que so serviu para rebaixar as indemnizacións por despedimento, así como as axudas xenéricas

á contratación que non supoñen creación de emprego. É necesario que nos casos de contrato temporal a persoa traballadora teña dereito, á súa finalización, a cobrar unha indemnización equivalente ao dez por cento do salario bruto percibido ao longo do contrato.

- Fomentar a suspensión dos contratos ou reducións de xornada ante unha situación de crise na empresa en lugar do despedimento ou dos EREs extintivos. Débese cambiar o sentido do FOGASA para que, en vez de subvencionar os despedimentos na pequena empresa, sirva para subvencionar as suspensións dos contratos ou reducións de xornada, mantendo os empregos. Por outra parte, esiximos da Xunta de Galiza unha actitude máis proactiva na defensa dos postos de traballo, actuando con rigor nos EREs, tomando medidas incentivadoras do mantemento do emprego e perseguindo as prácticas que se aproveitan da crise para implantar condicións abusivas.
- Necesidade de revisar a política de subcontratación e privatización dos servizos públicos. O necesario aumento do gasto social e a conseguinte xeración de emprego non se pode dar, como até o de agora, a custa da calidade dos servizos e das condicións de traballo precarias das persoas que os levan a cabo.

2. Protección por desemprego

- Implementación de políticas activas eficaces, o que require cambios no servizo público de emprego para a reactivación e mellora profesional das persoas en paro, eliminando gran parte das subvencións actuais -que representan máis da metade do gasto-, incrementando notabelmente os medios humanos e o gasto dedicado a formación, concretamente á formación das persoas en paro. Afondar na complementariedade das políticas activas e pasivas, que deben considerarse vinculadas e como tal transferidas a Galiza, así como aplicar métodos rigorosos de avaliación destas para mellorar o seu deseño e efectos.
- Mellorar a prestación por desemprego. Entre outras cuestións, como aumentar a contía da prestación asistencial ou ampliar a situación e colectivos protexidos, débese garantir un dereito de reposición real da prestación por

desemprego, considerándose o paro como non consumido, no caso das persoas afectadas por un ou máis EREs suspensivos ou de redución de xornada.

- Salario de Inserción Laboral, como complemento da protección por desemprego, para todas aquelas persoas desempregadas que non cobren ningún tipo de prestación económica.

3 Formación para o emprego

- Transferencia da totalidade da formación para o emprego, ocupacional e continua, e negociación dunha porcentaxe de financiamento que corrixa o que sería o retorno bruto de cotas, en función da poboación beneficiaria, a dispersión xeográfica, etc.
- Xestión tripartita por parte de sindicatos, patronal e administración, eliminando a rede de centros colaboradores privados.
- Modelo propio de formación, que debe ser implementado sen interferencias nin solapamentos de carácter estatal ou sectorial.

4. Seguridade e saúde laboral.

- Impulso do ISSGA (Instituto de Seguridade e Saúde Laboral de Galiza) e cumprimento efectivo do seu plan de traballo asinado cos axentes sociais no 2006 e que agora está paralizado.
- Elaboración dunha estatística de enfermidades profesionais e establecemento dun mecanismo ou protocolo de información e coordinación entre Sanidade e Traballo para que as enfermidades sexan detectadas e recoñecidas como profesionais.
- Integración da prevención no sector público, negociando compromisos concretos de actuación.
- Democratización das mutuas cunha participación real das organizacións sindicais e empresariais.
- Formar e concienciar os traballadores e traballadoras sobre os seus dereitos e as medidas necesarias para reducir os riscos laborais e a contaminación ambiental.

Soberanía nacional e competencias

Como xa dicíamos, a CIG considera que o actual marco xurídico é insuficiente, sobre todo nas materias que máis nos afectan como clase. Aspiramos polo tanto a un autogoberno sustentado na autodeterminación e soberanía nacional. Non podemos aceptar simples transferencias de xestión condicionadas ao modelo estatal. Temos que reivindicar, nestes momentos, as máximas cotas competenciais que a normativa (Estatuto galego e Constitución española) posibilita, pero que non foron transferidas, así como aquelas outras que xogan un papel fundamental á hora de ter decisión propia en materias como emprego, protección social ou negociación colectiva, enchendo así de contido o Marco Galego de Relacións Laborais e Protección Social. Esiximos pois da Xunta de Galiza que reclame a transferencia das seguintes competencias:

- Lexislación laboral e social.
 - Políticas activas e pasivas de emprego, inspección de traballo, fondo de garantía salarial.
 - As funcións da Seguridade Social e a xestión das cotizacións correspondentes.
 - Portos xerais, aeroportos, camiños de ferro e estradas que transcorran por Galiza.
 - Ordenación das actividades económica, industrial e enerxética.
 - Recadación do IRPF, IVE e Imposto de Sociedades. Creación dunha Axencia Tributaria propia.
- Convertamos está crise económica nunha oportunidade para loitar por un cambio real de modelo produtivo, económico e social, e tamén para verificar a necesidade de conquistar unha maior soberanía política para unha mellor defensa dos intereses da clase traballadora galega.

Santiago, xaneiro de 2010
CONSELLO CONFEDERAL DA CIG

Confederación Intersindical Galega

www.galizacig.com